

чрезъ това още безъ конецъ. Кръпости-тъ още не сж привзѣты быле, на кои-то притяжаване-то попереди едно чувство откъдѣ независимостъ-тъ причиняваше. Нѣ негли бы най-силный Султанъ оставилъ да неупотрѣби сръдства, да одържи едвамъ въ рѣдъ доведено-то покорение? а най-паче като немаше нито съ единъ другъ непріятель работж! Нѣ сега ся пакъ наново появихъ двѣ царски войски, една-та изъ Орумелижъ подь предводителство-то на Али-Морашли-паша; втора-та на Дринжъ подь предводителство-то на оня Куршид-паша, босненскій везиръ, кой-то 1813. год. побѣди Сърбы-тъ, и кой-то бѣше въ то врѣмя като везиръ отъ Босна.

Ако бѣхъ ся тья войнства възбилно и сложно впустили, извѣстно щѣше да падне Сърбія още единъ пѣтъ въ весма голѣмж опасность; нѣ тукъ въ тья последны смятенія Милошеви-тъ дързновены и юначны дѣла турихж имъ съвършенъ конецъ, чрезъ кой-то заслужва Милошъ Обреновичъ вечнж славж, като освободява чрезъ тѣхъ свой-тъ народъ отъ тяжко-то и чемѣрно иго. Азъ щж само малко да прикажж до колко съмъ узналъ, като ся е до това дошло, съ какви е противности Милошъ ималъ да ся бори.

Спомяна ся по-горѣ че бѣхъ дошло двѣ царски силы за да покоржтъ конечно Сърбія, сиречь изъ Орумелижъ, кож-то предвождаше Морашли-Али-паша, и изъ Боснж, кож-то предвождаше Куршид-паша. Помѣжду тѣхъ двамна-та роди ся сѣрѣвнование; сиречь и единъ-тъ и другій-тъ е искалъ да бѣде умиритель на Сърбія. Милошъ остави на Дринжъ Петра Молера